

КОЛЯДКИ БАБУСІ КАТЕРИНИ

З давніх давен Україна славилася своєю культурою. Кожне свято супроводжувалось обрядами, звичаями, традиціями. У різних куточках нашої держави їх відзначали по-своєму. Не дарма й кажуть: «Що не сторона, то дивина».

Про звичаї українського народу дізнаємось, в основному, із літературних джерел. І мало хто знає, що найціннішими є розповіді самих очевидців, котримі були наші пращури - бабусі й дідусі.

Катерина Назарівна Бачман часто розповідає онукам про те, як колись святкували Різдвяні свята. Як з друзями, ще будучи школярами-підлітками, колядували в кожній хаті. І скрізь їм були раді. А ще селом водили вертеп. Дорослі парубки й дівчата переодягались у костюми Кози, Смерті з косою, Чорта, Циганки тощо і зі «звіздою» в руках співали колядки.

Бабусині переповідки настільки цікаві й захоп-

люючі, що, слухаючи їх, ніби стаєш свідком отих далеких подій у Пісникові (саме звідти родом Катерина Назарівна). Давні колядки дещо відрізнялись від сучасних. Тому кожного року на Різдвяні свята онуки й правнуки (а їх у неї більш як 25) приїжджають у Малі Дорогостаї, де нині проживає бабуся, і співають її улюблені колядки.

*Що то за новина,
Що Діва Марія сина
родила.*

*Ой як вона породила,
То в яселка положила
- Пречистая Діва.*

*А Йосип старенький
над яслами стоїть,
Ісусові Христові
оксамит стелить,*

*А Марія сповиває,
До серденька
пригортає та й співає.
Ой Ісусе, сину мій...*

*На дворі чорна хмара
в'ється,
Під вікном колядник
трясється.*

*Пустіть його до хати,
Він буде вам співати -
коляди.*

*У печі пироги печуться,
Він сірника застругав,
По одному витягав -
Всі забрав.*

*Поліз він на гору по
сало,
А йому драбини не
стало.*

*Та він сала не дістав,
З драбиною з гори
впав - забився...*

Ми дуже вдячні бабці Катерині за змістовні розповіді. Адже без минулого немає майбутнього. Ця народна мудрість підтверджена не одним поколінням.

Ольга РАЙКО.